

Agility-NM 2008

– jämn medaljfördelning bland de nordiska toppekypagen

Fyra medaljer fick det svenska agilitylandslaget med sig hem från nordiska mästerskapet i Hamar i november. Bäst gick det i small, där 2008 års SM-vinnare Elin Hylander och Zimba knep guld. Både individuellt och med laget. Och i medium hade Annika Mojanis och Izor rätt taktik för att vinna guld individuellt och brons med laget.

TEXT: MARI EDMAN FOTO: ANDERS NYHOLM & INGEMAR JOHANSSON.

Det nordiska mästerskapet är en liten och speciell tävling. Fyra ekipage i varje storlek från Sverige, Norge, Danmark och Finland möts och gör upp i en inomhushall, oftast i samband med någon utställning, ett par månader efter att den intensiva tävlingsäsongen är över.

Att det är hög kvalitet på ekipagen råder det inga tvivel om. Samtliga nordiska länder har hävdats sig väl internationellt under senare år, så bland de tävlande fanns det flera tidigare VM-guldmedaljörer.

En av dem är svenska Jenny Damm, som vann 2001 med Lotus. Hon och border collien Elvis hade dessutom dubbla guld i large från förra årets NM att försvära.

Åsa Söderman och sheltien Erik är

ett annat svenskt ekipage som har nått stor internationell framgång. Så sent som i september vann de VM-brons i small. Och hur man vinner NM vet Åsa, eftersom hon gjorde det 2002 med sin förra sheltie Harald.

Det svenska landslaget bestod i övrigt av Mikaela Söderberg och sheltien Eddie, Eva Leandersson och sheltien Maja, Elin Hylander och sheltien Zimba, Annika Mojanis och sheltien Izor, Håkan Ericson och jaktcockern Max, Anna Käll och parson russell terriern Tilda, Rose-Marie Schmidt och sheltien Mascot, Malin Tångring och border collien Arwen, Jörgen Tellqvist och border collien Zac samt Veronica Bache och border collien Excel.

Det var Norges tur att arrangera NM, söndagen den 23 november. Som vanligt i Norge ägde tävlingen rum i samband med utställningen i Vikingskipet i Hamar.

Tidigare år har tävlingen alltid gjorts upp i tre agilityklasser. I de första två av-

görs vilken nation som är bäst. Ländernas tre bästa lopp i varje storleksklass räknas in i lagets resultat, så för ekipagen gäller det att gå i mål för lagets skull. Diskar sig mer än ett ekipage är laget diskat.

Samtidigt tävlar ekipagen individuellt. De tio i varje storlek med bäst sammanlagda resultat efter de två första klasserna går nämligen vidare till en individuell final. I den börjar man inte om på noll, utan även resultaten från de två första klasserna räknas. Taktiken att köra lugnt och satsa på felfria lopp kan därför straffa sig i slutändan för den som siktar på guldmedalj.

En nyhet i Hamar var att den första agilityklassen var utbytt mot en hoppklass. Och även om man kanske kan tro att det inte är så stor skillnad är det lite andra färdigheter som sätts på prov i hoppklasser. Oftast går de fortare och kräver en lite annorlunda handling än agilityklasser, där balanshindren många gånger kan ge föraren ett litet förspång i förhållande till hunden.

Ingen av de förare som Hundsport har frågat har tyckt att hoppklassen var en förändring till det sämre. Däremot har det varit lite klagomål på normmännens arrangemang av NM.

Hinderparken var till exempel inte i bästa skick. För så sent som några dagar före NM fick arrangören reda på att den nya bana som var beställd inte skulle

komma. Och därför tvingades man ragga hinder i sista stund.

Medaljerna fördelades ganska jämnt mellan nationerna, även om världslaget inte lyckades springa till sig något guld. Tyvärr diskade sig tre av Sveriges fyra laggekipage redan i hoppklassen. Desto bättre gick det för sheltiesarna i small-laget som vann ganska överlägset.

RESULTAT

Small, individuellt

1. Elin Hylander & Zimba, sheltie, Sverige.....0/112,95
2. Örnluf Holm & TT, sheltie, Norge.....0/124,02
3. Susanne Prier & Unique, sheltie, Danmark.....5/106,09

Small, lag

1. Sverige 2. Norge 3. Finland

Medium, individuellt

1. Annika Mojanis & Izor, sheltie, Sverige.....0/111,66
2. Morten Bratlie & Iver, sheltie, Norge.....0/117,64
3. Jesper Carstensen & Indy, sheltie, Danmark.....5/107,65

Medium, lag

1. Danmark 2. Norge 3. Sverige

Large, individuellt

1. Jouni Orenius & Yoko, bc, Finland.....0/109,83
2. Jaako Suoknutti & Zen, bc, Finland.....5/102,26
3. Sarah Lorentzen & Simic, bc, Danmark.....5/103,77

Large, lag

1. Finland 2. Danmark 3. Norge

Guld och brons till Annika och Izor i medium

Annika Mojanis har tävlat agility i många år. Men först 2008 sökte hon till landslaget med sin sheltie Izor och kom med till NM i Hamar. Där visade det sig att Annikas taktik var den rätta. De tre nollade loppet räckte till individuellt guld och lagbrons.

Grattis. Kändes medaljerna som en revansch efter SM, då ni ju ledde när Izor sprang förbi sista hindret?

– Både ja och nej. Det var fruktansvärt skönt att få bevisa att Izor räcker till, även om det var jag som sjabblade på SM. Men det var inte något plåster på såren. Jag fattar fortfarande inte hur det som hände på SM kunde hända.

Och ändå har du en massa SM-rutin.

– Ja, jag har kanske missat två SM totalt sedan 1991.

Hur många agilityhundar har du haft?

– Izor är min tredje. Jag började med en collie och tävlade sedan med en border collie/collie-blandning – Nicole. Peak, border collien som min sambo Anders tävlade agility med, var också min. Men han var inte riktigt min typ av hund.

Hur kan man välja att flytta från Dalarna till Gotland när man håller på med en sport som kräver så många och långa resor på fastlandet?

– Det är fruktansvärt dumt. Jag flyttade till Gotland permanent 2002. Jag åker inte på endagstävlingar längre, men annars blir det ju en del resor. Nu har ju Anders och jag dessutom barnen med oss.

Och i år har du blivit några erfarenheter rikare i och med att du för första gången har sökt och kommit med i landslaget.

– Det var en väldigt lång väg. Vi låg sexa när uttagningstävlingarna var klara och den dåvarande landslagsledningen valde att lyfta upp oss. Ingen sa dock vad vi var tvungna att prestera för att den fjärde platsen i medium skulle bli vår. Situationen blev laddad och jag vet att en del kände sig trampade på tårna när det strax före VM skickades ut ett brev om att vi hade kommit med. För mig var det samtidigt en stor lättnad. Det var roligt att få åka med som reserv på plats på VM. Då hann jag komma in i gruppen före NM.

Förberedde du er på något särskilt sätt inför NM?

– Mitt mål efter VM var att jag skulle gå ner 5 kg och Izor 5 hg. Det var en annan typ av träning än att finslipa på agilitybanan. Och den hjälpte absolut. Jag tror stenhårt på att fysträning av förrarna kommer mer och mer så tajt som det är i resultatlistorna i dag.

Hade du någon taktik under tävlingen?

– Snabba och felfria lopp.
Den taktiken har väl alla?

Två guld till Elin och Zimba i small

SM-guld, USM-guld och två NM-guld. Elin Hylander och sheltien Zimba hade ett enormt framgångsrikt 2008. Men Elin är inte mätt, utan ser fram emot nya utmaningar kommande tävlingssäsong.

Grattis till två guldmedaljer. Var det som du trodde att delta i landslaget?

– Det tror jag nog. Det var väldigt roligt och en bra stämning i laget. Alla stöttade varann.

Är det inte lite märkligt att i samma klass som ni tävlar i lag så konkurrerar ni med varann?

– Nej, det tycker jag inte. Man körde så bra som man kunde. Jag gillar att kämpa både för laget och mig själv. Det blir mer press då.

Du landslagsdebuterade i small-laget på VM i Finland i september. Hur var det att tävla där om du jämför med NM i Norge?

– Det var stor skillnad. Till exempel så skiljde sig kvaliteten på mattan och hindren mycket åt. Förhållandena var mycket bättre på VM. Likaså var publiken mycket större på VM. Att delta i NM känns inte lika stort.

Hade du önskat dig mer publik?

– Ja. De flesta som var där deltog i utställningen och visste inte vilka agility ekipagen var, så publiken var inte så engagerad.

Sprang Zimba annorlunda på mattan och hindren på NM?

– Hon var lite långsammare i slalom och var lite mer på gränsen att åka av gungan, som inte hade matta.

Hur var kvaliteten på dina konkurrenter i small?

– De jag oroade mig mest för var de andra svenskarna. Men det var min dag, kan man väl säga. Det blev det i alla fall.

Vilken typ av banor oroar dig mest?

– De med väldigt många bakombyten. Jag vill att det är mer blandat mellan bakom- och framförbyten.

Laddade ni på något särskilt sätt inför NM?

– Nej. Vi tränade mindre än vanligt, på grund av mörkret och vädret. Inför loppet gjorde jag som vanligt och gick in i mig själv. Det är mitt sätt att ladda.

Vad har Zimba för starka och svaga sidor på agilitybanan?

– Den svaga är att hon gör precis som jag ber henne.

Det kan så klart också vara en stark sida. Dessutom svänger hon snabbt.

Är hon din första agilityhund?

– Ja, jag var 12 år när jag fick henne.

Och en av dina fördelar som agilityhandler är väl dina långa och snabba ben?

– Ja, det borde vara det.

Vad har du för mål med täv-

lingsåret 2009? Under 2008 har ni ju vunnit det mesta som har gått att vinna.

– Först och främst satsar jag på att komma med i landslaget igen. Jag tycker att uttagningen ska vara på vanliga tävlingar, så att man kan tävla samtidigt.

Du har inte blivit mätt på framgångar?

– Det kommer hela tiden nya ekipage och nya banor. På så sätt är agility en speciell och rolig sport. Dessutom har jag en niomånaders sheltietik, en valp efter pappas tik, att träna upp.

Namn: Elin Hylander
Ålder: 19 år
Yrke: Konditor
Bor: Fristad
Tävlrar för: Borås BK
Tidigare mästerskapsmeriter:
SM-guld 2008, USM-guld 2008
Hund: SAgCh SAg(hopp)Ch Woodmist
Fine Sensible Promise, "Zimba"
Ras: Shetland sheepdog
Ålder: 7 år

– Jag valde att inte köra på honom utan visade bara vägen, så att han kunde ta sig över hindren på det sätt som han kände att han behärskade. Men jag vet att det någonstans i Izor finns en växel till som han tar till när han får springa med husse. Anders kör alltid för vinst och vinner han inte kan han lika gärna komma sist. Jag är hellre felfri och kommer bland topp-5 oftare. Många sa att det inte skulle räcka med säkra, felfria lopp under NM och i sådana lägen är det lätt att ryckas med. I sista loppet fanns det ett handlingsalternativ vid A-hindret och jag funderade på hur jag skulle göra. "Vill du köra felfritt eller för guld?", frågade landslagsledarassistenten Caroline Lindqvist. Jag valde det säkrare men lite långsammare handlingsalternativet.

Var det som du trodde att delta i ett internationellt mästerskap?

– Ja, det är lite speciellt. De som tar sig till landslaget är väldigt individualister och det är en konst att få sådana att köra lag tillsammans.

Jag har förstått att detta NM inte riktigt flöt på som man kunde önska.

– Förväntningarna var ju höga efter VM i Hamar förra året, som var ett perfekt arrangemang. Men matan var en sådan där grön balkongmatta, hinderparken såg ihopskräpad ut och resultatredovisningen var katastrofal. Någon databas kraschade och allt stannade av. Sedan kastade de om klassordningen och drog igång banvandringen för large och medium innan

small fick reda på vilka som hade gått till final. Hur svårt kan det ha varit att räkna ut, vi var 16 ekipage i varje storlek. När jag hade gått i mål och sprungit ärevärv var det ändå någon annan som stod som vinnare i mediums resultatlista.

Något annat som det snackades om?

– Klister på tassarna, vilket arrangören godkände. Men eftersom SKK klassar det som doping fick inte svenska ekipage använda det. Och då tävlar man inte på samma villkor.

Vad tyckte du om banorna?

– De var inte på något sätt omöjliga. Inte så att tre av fyra large ekipage hade "behövt" diska sig i första loppet. Det var himla trist, för på papperet tycker jag att vi har det starkaste laget i large och så tog det slut nästan innan det hade börjat.

Det blev visst lite dramatisk för er i medium i och med att Anna Käll och Tilda fick problem med slalomet.

– Ja, Tilda gick ur slalomet redan på lördagen. Anna tror att stödskenorna satt fel och att Tilda trampade på någon av dem. När hon fick möjlighet att träna gick det bra, men inte under tävlingen. Trots det kämpade sig Anna igenom slalom. Hade hon inte gjort det

hade vi inte fått bronset, eftersom Håkan och Max skadade sig.

NM brukar avgöras i tre agilityklasser, men i Hamar tävlade ni i två agilityklasser och en hoppklass. Spelade det någon roll?

– En del tyckte – äntligen! Andra tyckte att det var tråkigt. Jag trodde att det skulle vara en nackdel för oss. Izor går bäst i agilityklass.

Vilka är hans starka sidor i agilityn?

– Han är samarbetsvillig, vill alltid göra rätt och höjer sig när stämningen är laddad. Han är också otroligt stabil – aldrig påverkad av olika miljöer, underlag, löptikar och andra yttre faktorer när det kommer till skarpt läge och, utan att skryta, är han otroligt bra grundtränad.

Så nu satsar ni på landslagsplats även 2009?

– Vi får se hur uttagningar och dylikt kommer att se ut. Men skulle Izor kvala in nästa år är min förhoppning att det finns en möjlighet för honom att individuellt få springa med husse och i laget med mig. Vi får se vad som händer och hur ledningen behandlar frågan om den blir aktuell. Några teoretiska hinder borde det inte finnas, men kanske praktiska. I min värld är det bara en styrka att en hund kan springa med olika förare.

Namn: Annika Mojanis
Ålder: 30 år
Yrke: Receptionsansvarig/bokningsagent
Bor: Ekeby, Gotland
Tävlrar för: Visby BK
Tidigare mästerskapsmeriter:
SM-lagsilver 1992 och 2006,
USM-lagguld 1993, 1999 och 2002,
SM-6:a 2002, SM-5:a 2008
Hund: SAgCh FinAgCh SAg(hopp)Ch
Sobelkustens Impressive Ice Floe, "Izor"
Ras: Shetland sheepdog
Ålder: 6 år